

APOLOGIA DEL DUBTE

Cada dia com ahir, dins les venes i el cansament en l'oblit. El vent i la tendresa i la lluita i el riu i el sol a les galtes, i la llum. Ponts malmesos i que sigui simplement fàcil. Brindar per l'abraçada i perquè de cop tot sembla possible, també l'alegria i el somriure permanent i el color a les galtes i la llum als ulls. Que hi siguis una estona i somriguis també, i no em calgui res més.

Veure com reviscolen les violetes blanques que es van pansir i trepitjar els primers dies d'abril amb una hora i mitja de concert silenciós de paraules nues d'accent. Trepitjar les hores i taral·lejar avui les cançons d'ahir, que s'han convertit en cançons de demà i de sempre. Trepitjar de nou amb la teva abraçada, el seu missatge, el vostre somriure. Veure'ns somriure i caminar de nou, com si res, com si no hi hagués estat. I recordar síl·laba a síl·laba en els meus llavis el somni mentre ella les canta –vull despertar demà, sense tu, sense ningú que m'aturi i em lligui les ales. Amb vida més enllà dels somnis.

Repassa de memòria les peculiaritats del somni el colors, la forma, les dimensions i la textura poden variar lleugerament Pot ser que s'hagi esmicolat i o l'oblidis o no l'oblidis mai. Estima'n el record, si el recordes, pot ser era un bon somni o potser ja no. Guarda els somnis nous per a més endavant, per a quan no desllueixin, i sobretot separa'ls dels pensaments delicats en passar-los per la centrifugadora. Permet que l'estat d'excepció marqui els ritmes però la lletra posa-la tu quan algunes paraules ja no et facin mal. Balla per la pèrdua o canta a l'esperança o no facis res si avui no hi ha res que et vingui de gust. Viu com si sabessis que el món no viu pendent del teu estat anímic ni d'una foto fixa ni del somriure permanent que no t'acabes ben bé de creure.

Cada dia com ahir i un altre cop la sang i el desig i les ganes, i el cel diferent, i el desànim sota terra, present, però buit. I tu dintre teu, et sents, sense dolor. No em sap tant greu aquest permetre'm reincidir una altra vegada encara que només sigui amb les ganes i el desig, amb aquest fer-te present com si es pogués, com si volguessis

Bonica, fas bona cara, m'han dit, i he tremolat per dins i m'han espetegat les dents com si tingués massa fred quan he tornat a pensar en on hem arribat. Soc al pont amb un pulmó atrapat i l'altre enllà, respirant sense atrevir-se a pensar, el paisatge que em promet aquest sol de primavera, gèlid a primera hora del matí i de màniga curta quan sortim a passejar. Els somriures que em volen fer lloc, en desitjos de llibertat mai permesa, esquinçada per les polítiques persistents que enyoren l'esperança. Soc al pont esquinçada pel mig i només em calma el riu. M'endinso en l'aigua que ens volen prendre i em permeto somiar de nou, voler tornar a viure, plorar i veure'ns somriure. adonar-nos que viure és més que viure. Viure és trobar-nos. Viure és sentir-nos. Viure és abraçar-nos. Viure és l'impacte dels nostres cossos xocant amb els nostres cors i deixar anar crit, perdre'ns i sobretot perdre el sentit.

Perdre'n el sentit, i seguir un fil que de cop arriba i canvia la nostra vida. Construcció divina de totes les conegudes, un fet que ha esdevingut un lloc on vam anar perdudes des del principi i sense estar gaire convençudes de si l'objectiu era, o segueix sent arribar al centre, per entendre'n el secret de la construcció, o si hem de trobar-hi i agafar la primera la sortida, per alliberar-nos. Estem cansades, de vegades, de caminar sense rumb, sense saber, sense saber si volem saber, escoltar i callar, parlar sense escoltar, sentir i dir. Pensar o deixar de pensar i seguir caminant. I parar i asseure'ns en un dels repetits passadissos per replantejar-nos què hi fa, tot aquest enrenou entre nosaltres, que hem fet, per què ens ha atrapat, ens ha lligat, ens fa caminar per uns camins incerts que ens porten a reflexionar. Per què hi som. Prendre consciència d'existir, de ser-hi, de ser. Si hi soc, si hi és, si hi sou, si hi som. De ser i pensar que demà això passarà, potser, també. Avui encara no, però potser demà.

I no costa tant, era això el que volia dir-te. Que de fet costa ben poc si ve un ram d'estiu a acaronar-te la pell i falten ja pocs dies per tornar a sentir-se. Viva, plena, real i més teva. El mar ens escull i s'esvaeix la por. vespres-nits-matins inacabables d'abril. I que no costa tant. Hi ha dies que no costa tant, que avui és avui i que voldria que fos demà i que demà fos demà-passat i demà-passat

demà-passat, així fins a esgotar els dies que s'estenen com un inacabable passadís asèptic fins al teu riure. Però el temps s'atura, però no les hores.

Les hores passen, tan lentes, al pensar-les, ara i surto a fora i camino sense rumb desfent passes com cosint-les d'un pedaç tan esquinçat que no sé si sabré enfil·lar. Sota el record de la llum del foc, l'espurna engendra les gotes, notes de sentir el vent del camí esborrant les ganes de tornar. I recuperar el cabdell sense inici ni fi. Farem nous mapes i estriparem els vells. Tombarem cantonades, seguirem corrent i, abans de creuar, mirarem a banda i banda. Una mirada que parla, que mira i veu i descobreix de nou. Més sincera, sensible i tendra, més ferma per dins, més forta, més teva. Esglai de llum, reflex de la lluna d'ahir, flama encesa sense fum, efímera nit, matinada encesa. Engendres desig i tremoles quan et dic, avui, sembles més plena, més forta, més teva.

I penses en el que té dit, antídot de l'insomni que t'agafa per sorpresa les nits de peus freds, radiadors espatllats i cobrellits arrugats. Perquè et situa en aquest espaitemps confús i pandèmic on oblidar el dia de la setmana i el mes és la menor de les desorientacions. I recordes la història de l'abans que fos març, o abril, i fos mascareta i fos tot això que vivim sense posar-hi nom. La història del que ja no per sempre i el que ja no fins no sabem quan.

No diré que em sigui igual, si sona o no sona el replicà de la pluja dins el meu cap, record de saber amb seguretat que els dies i les hores marquen, deixen constància i són presència en el nostre ser. Admetre que el món va més enllà de tu i de mi, de nosaltres, demostrada queda la inexistència de ser només pensament i serenitat, de ser riu en calma, i ser el so del mar quan comença a gemegar. Som vent i aigua, som fruit que ve i va, som llum que espera l'alba, oblidar-ho tot, despertar del malson esdevingut somni i fer veure que res ha passat. Que no em menjat sota la mascareta, les llàgrimes al no poder-te abraçar, que no ens em sentit prohibits de mirar-te més enllà de la finestra que dona llum al teu terrat. Que la música sonava a banda i banda, i no sols pels altaveus en dates especials, que la vida és molt més que sofà i manta, que hi ha flor que neix cada dia de l'any.

Cada dia com ahir, pot sortir una nova flor, l'essència de tornar-hi sentir en la presència de no ser fulla de voluntat pròpia. Mantenir-se ferma al vent, potser és això que et fa aixecar-te i seguir. La notes i ets conscient de la lluita llarga i la sang freda. I en saps les marques i les cicatrius, algunes més permanents que d'altres. La notes i potser és això que et fa aixecar-te i seguir. A més cops, més somriures. La pressió del món se t'arrela i l'únic que ens queda és fer-ne la convivència més viva, més nostra, més acceptable, més meva.